

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci proti obžalovanému **M. K.** pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné na verejnom zasadnutí konanom 7. októbra 2010 v Bratislave prejednal odvolanie obžalovaného M. K. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, z 23. februára 2010, sp. zn. BB – 3 T 20/2009 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok sa **zrušuje** vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný M. K.

o d s u d z u j e

podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d), § 41 ods. 1, § 36 písm. j), § 37 písm. h) a § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene **odkladá** na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 61 ods.1, ods. 2 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti vykonávať zamestnanie spojené s výkonom právomoci verejného činiteľa na dobu 5 (päť) rokov.

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, rozsudkom z 23. februára 2010, sp. zn. BB 3T 20/2009, uznal obžalovaného M. K. za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25. februára 2007 v čase okolo 22.30 hod. v K. na J. pred križovatkou ulíc J. a J. v smere do centra ako člen hliadky PZ spoločne s ppráp. K. P. počas výkonu služby kontrolovali vodiča J. S., nar. X., ktorý viedol motorové vozidlo zn. P., EČ L., pričom ppráp. K. P. ho vyzvala k vykonaniu dychovej skúšky na zistenie množstva alkoholu v dychu, J. S. to odmietol a uviedol, že pred jazdou použil jedno pivo a spýtal sa, či sa nejako dohodnú, na čo ppráp. M. K. žiadal úplatok 6.000,-Sk (199,16 Euro), tento znížil na 5.000,-Sk (164,97 Euro) a po oznámení, že nemá u seba peniaze si od J. S. vypýtal jeho mobilné telefónne číslo a ponechal si jeho vodičský preukaz s tým, že mu dňa 26.2.2007 oznámi, kde a kedy mu má doniesť peniaze a po odovzdaní peňazí mu vodičský preukaz vráti, pričom J. S. nevydal potvrdenie o zadržení vodičského preukazu, dňa 26.2.2007 v čase o 17.45 hod. volal J. S. a dohodli sa, že sa stretnú 27.2.2007 a v tento deň okolo 18.00 hod. mu telefonicky oznámil stretnutie na M. ulici v K., ktoré sa uskutočnilo o 18.15 hod., počas ktorého J. S. držiac v rukách bankovky prepočítal 5.000,-Sk (165,97 Euro) a tieto odovzdával ppráp. M. K. s tým, že tento mu vráti vodičský preukaz, ktorý držal v ruke, k odovzdávaniu peňazí a vodičského preukazu nedošlo, pretože ppráp. M. K. sa náhle rozhodol, že mu vodičský preukaz vráti až o pol hodiny pri hoteli S. v K., po ktorom rozhovore bol ppráp. M. K. na mieste obmedzený na osobnej slobode pracovníkmi oddelenia operatívneho rozpracovania Úradu inšpekčnej služby PZ, Inšpekčný odbor Východ, čím zneužil svoju právomoc, lebo postupoval v rozpore s nariadením PPZ č. 7/2002 o objasňovaní a prejednávaní priestupkov, ako aj v rozpore s § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a § 48 ods. 3 písmeno a), písmeno g) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície SR v znení neskorších predpisov.

Za to ho odsúdil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať zamestnanie spojené s výkonom právomoci verejného činiteľa na dobu 5 (päť) rokov.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný M. K., ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v osobitnom písomnom podaní.

V odôvodnení podaného odvolania, ktoré **smerovalo čo do výroku o vine tak aj do výroku o treste**, namietal skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní vykonali dokazovanie len jednostranne v jeho neprospech, pričom s rovnakou starostlivosťou neobjasnili aj skutočnosti svedčiace v jeho prospech. Obžalovaný M. K. z hľadiska skutkových tvrdení zotrval na svojej pôvodnej obhajobnej argumentácii založenej na tvrdení, že svedok J. S. chcel od neho za sumu 5.000,-Sk kúpiť mobilný telefón a jeho vodičský preukaz zostal u neho nedopatrením. V ďalšej časti podaného odvolania poukazoval na to, že výrok o vine je založený na výpovedi jediného svedka J. S., pričom jeho svedecké výpovede v priebehu trestného konania si odporovali a navyše časť jeho tvrdení v konaní pred súdom vyvracali ďalší svedkovia vylúchnutí v tejto veci (napr. svedkyňa K. P.). Podľa názoru odvolateľa aj s poukazom na výpoveď svedka J. E. existujú vážne pochybnosti o schopnosti svedka J. S. správne vnímať a vypovedať o prežitých skutočnostiach. Vzhľadom k tomu podľa obžalovaného bolo namieste rozhodnúť o podanej obžalobe v zmysle zásady „in dubio pro reo“. Podaným odvolaním sa preto domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a aby ho spod obžaloby oslobodil.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolanie obžalovaného M. K. je sčasti dôvodné.

Treba hneď úvodom uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom **nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, že ho spáchal obžalovaný M. K. a že z jeho konania nastal tam uvedený následok.**

Vzhľadom k tomu Najvyšší súd Slovenskej republiky v otázke skutkových zistení v prevažnej miere odkazuje na podrobne rozvedené dôvody rozsudku špecializovaného trestného súdu, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného M. K. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkolvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu toho skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie námietky obžalovaného M. K. vo vzťahu ku skutkovým zisteniam považoval za neopodstatnené.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť, že práve výpoveď svedka J. S. spolu s obrazovo – zvukovým záznamom z 27. februára 2007 a výpoveďami svedkov kpt. F. S. a J. E. sú tými rozhodujúcimi priamymi dôkazmi, ktoré v spojitosti s ďalšími dôkazmi, a to zápisnicou o vykonaní prehliadky iných priestorov z 27. februára 2007, zistenými údajmi o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke u správcu telekomunikačnej siete T., evidenčnou kartou vodiča svedka J. S. bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú obžalovaného M. K. z toho, že od svedka J. S. za vrátenie vodičského preukazu žiadal úplatok vo výške 5.000,-Sk.

Treba dodať, že v tejto súvislosti obžalovaným M. K. prednesené obhajobné tvrdenia tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, či už prvostupňovým alebo odvolacím, boli jednoznačne vyvrátené vo všetkých smeroch, ktoré obžalovaný M. K. považoval za sporné. Išlo najmä o tieto tvrdenia :

- že výpovede korunného svedka J. S. si odporovali a časť jeho tvrdení vyvracali ďalší svedkovia vylúchnutí v tejto veci – opak je pravdou, pretože výpoveď svedka J. S. v podstatných okolnostiach rozhodujúcich pre rozhodnutie v tejto veci bolo možné hodnotiť v priebehu celého trestného konania ako konzistentnú a navyše kompatibilnú s ostatnými vykonanými dôkazmi (viď dôkazy uvedené v prvom odseku tejto strany odôvodnenia), a to aj vo vzťahu k obžalovaným M. K. spochybňovanému dôvodu kontroly vodiča J. S., pre ktorý sa odvolával na výpoveď svedkyne K. P.;

- v tejto súvislosti treba iba poukázať na kartu vodiča svedka J. S., že požívanie alkoholu pred jazdou motorovým vozidlom bol u neho pomerne častý jav, ku ktorému pred kontrolou opísanou v skutkovej vete napadnutého rozsudku ostatne došlo aj 11. februára 2007, vzhľadom k čomu verzia svedka J. S. je bezpochyby dôveryhodnejšou ako tá, ktorú odvolávajúci sa na výpoveď ďalšej členky hliadky predniesol v rámci svojej obhajobnej argumentácie obžalovaný M. K.;

- že svedok J. S. chcel od neho kúpiť mobilný telefón za sumu 5.000,- Sk a jeho vodičský preukaz sa k nemu dostal nedopatrením – v tejto súvislosti je nelogické, že na jednej strane iniciatíva mala vzniknúť zo strany svedka J. S. a na strane druhej ho obžalovaný M. K. naopak priam molestuje telefonátmi s cieľom stretnúť a dokončiť vzájomný „obchod“, pričom keď k ich stretnutiu napokon dôjde, tak z nepochopiteľných dôvodov sa odpredaj telefónu za tak výhodných podmienok nezrealizuje, i keď z obrazovo – zvukového záznamu vyplýva, že J. S. prepočítava a ponúka obžalovanému M. K. sumu 5.000,- Sk a rovnako tak zo strany obžalovaného M. K. nedôjde k vráteniu vodičského preukazu svedkovi J. S., ktorý po kontrole 25. februára 2007 „nedopatrením“ zostal v policajnom aute, i keď aj to mal byť jedným z dôvodov ich vzájomného stretnutia 27. februára 2007 a navyše svedok J. S. na otázku obžalovaného M. K., ako to napokon aj vyplýva z obrazovo – zvukového záznamu, upozorňuje, že na toto stretnutie prišiel električkou, keďže „nechodí teraz autom bez vodičáku“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že špecializovaný trestný súd správne zistené konanie obžalovaného M. K. právne posúdil v súlade so zákonom tak po stránke objektívnej aj po stránke subjektívnej, keď ho právne kvalifikoval ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaného **v jednočinnom súbehu** s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pričom obžalovaný M. K. sa ich dopustil v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák. Vzhľadom k tomu sa len

odkazuje na odôvodnenie tejto právnej kvalifikácie, ktoré Špecializovaný trestný súd podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku.

Pokiaľ ide o trest odňatia slobody, ktorý Špecializovaný trestný súd obžalovanému M. K. uložil, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k týmto právnym záverom :

Z obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že riaditeľ Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach II disciplinárnym rozkazom zo 7. marca 2007 podľa § 53 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. uložil obžalovanému ppráp. M. K. disciplinárne opatrenie, a to zníženie platu o 15% na dobu troch mesiacov z dôvodu, že

dňa 25. februára 2007 v čase od 18.00 hod do 06.00 hod. nasledujúceho dňa vykonával hliadkovú službu spolu s ppráp. K. P. v služobnom obvode Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach II. V pracovnom pláne CDH mali v čase od 21.00 hod. do 23.00 hod. plánovaný úsek ulíc J. – J., so zameraním na kontrolu dodržiavania zákazu požívania alkoholických nápojov a užívania iných návykových látok vodičmi vozidiel pred, alebo počas jazdy podľa zákona č. 315/1996 Z.z.

Ppráp. M. K. ako člen hliadky počas kontroly v cestnej premávke zastavil a kontroloval vodiča J. S.. Počas kontroly mu zadržal vodičský preukaz a následne nevystavil vodičovi J. S. potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu, nezaznamenal tento úkon do Hliadkovej knihy, do Záznamu zo služby túto skutočnosť neuviedol a taktiež nevykázal zadržanie vodičského preukazu v Knihe evidencie práce. Vodičský preukaz si ponechal u seba.

Objasňovaním skutkového stavu veci bolo preukázane, že ppráp. M. K. týmto postupom porušil ustanovenie čl. 13 ods. 2 a ods. 3 Nariadenia prezidenta Policajného zboru č. 10/2002 v znení neskorších predpisov, čím konal v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. a) zákona NR SR č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov a dopustil sa tým disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Tento disciplinárny rozkaz nadobudol právoplatnosť 19. marca 2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky porovnávajú skutkové okolnosti uvedené vo vyššie uvedenom disciplinárnom rozkaze so skutkovými okolnosťami uvedenými v skutkovej vete napadnutého rozsudku dospel k záveru, že ide o totožný skutok, pričom v tomto smere je celkom irelevantné právne posúdenie daných skutkových okolností.

Zásada ne bis in idem, teda právo nebyť súdený alebo potrestaný dvakrát za ten istý skutok, je podľa Trestného poriadku vyjadrená aj v ustanovení § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva, pričom v tomto smere treba vychádzať z čl. 153 a 154 c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa čl. 4 Protokolu 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že jednoznačná a dlhodobá nemenná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd dopadá tak na činy kvalifikované vnútroštátnym právom ako trestné činy, tak i na činy ním kvalifikované ako priestupky, prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty. Európsky súd pre ľudské práva sa nepriklonil k záveru, že zákaz ne bis in idem je obmedzený na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku a nie totožnosť právnej kvalifikácie.

Pre čl. 4 Protokol č. 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má však zásadný význam povaha daného činu, pretože tento článok nepochybne dopadá na všetky činy napĺňajúce znaky trestného činu a bráni dvojitému stíhaniu a potrestaniu za tieto trestné činy. Na druhej strane sa nevzťahuje na všetky menej závažné činy, kvalifikované našim právnym poriadkom ako priestupky alebo iné správne delikty, prípadne ako disciplinárne delikty.

Vzhľadom na špecifické ponímanie činu podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možno zásadu ne bis in idem vzťahovať iba na tie činy kvalifikovateľné správnymi prípadne inými príslušnými orgánmi ako menej závažné činy, teda priestupky,

prípadne iné správne delikty a výnimočne i disciplinárne delikty, ktoré majú trestnoprávnu povahu, pričom povaha deliktu sa v tomto smere posudzuje tak z hľadiska chráneného záujmu (či ide o záujem všeobecný alebo partikulárny), z hľadiska adresáta normy (či je norma adresovaná všetkým občanom alebo len skupine osôb so zvláštnym statusom) a z hľadiska účelu a typu sankcie (či má represívny charakter).

Nie je porušením zákazu dvojitého postihu za ten istý čin (ne bis in idem) v zmysle čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď obvinený ako príslušník policajného zboru bol jednak postihnutý v disciplinárnom konaní za to, že si ako člen hliadky počas kontroly v cestnej premávke svedomito neplnil úlohy, ktoré mu boli uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených a jednak pre ten istý skutok v trestnom konaní odsúdený za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. za to, že v úmysle zadovážiť sebe majetkový prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, keďže v prípade jeho disciplinárneho previnenia ide z hľadiska všeobecného záujmu a z hľadiska adresáta normy o delikt osoby so zvláštnym statusom týkajúci sa partikulárneho záujmu, teda v tomto prípade sa nejedná o trestnú vec v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky navyše z obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu zistil, že vyšetrovateľ odboru inšpekčnej služby MV SR podal **9. októbra 2007** na v tom čase obvineného M. K. návrh na podanie obžaloby, pričom prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal obžalobu na Špecializovaný trestný súd v Pezinku na v tom čase obvineného M. K. až **8. októbra 2009.**

Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva, akými sú zložitnosť prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov, poprípade čo je pre sťažovateľa v stávke. Európsky súd pre ľudské práva v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval „všeobecne záväznú“ dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať.

Porušenie pravidla plynúceho z čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je sankcionované vyvodením zodpovednosti štátu voči obvinenému,

kedy bolo v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva spravidla priznané sťažovateľovi spravodlivé zadostučinenie vo forme peňažnej náhrady a konštatované porušenie čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nápravu porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania Európsky súd pre ľudské práva z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade zo svojich rozhodnutí nevyvodil.

Naopak judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva je v tomto ohľade jednoznačná v tom smere, že **zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obete** v zmysle článku 36 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uskutočnia nápravu.

Špecializovaný trestný súd v týchto intenciách pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vôbec neuvažoval.

Naopak Najvyšší súd Slovenskej republiky vyššie uvedené skutočnosti každú jednotlivo i v ich súhrne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vyhodnotil ako okolnosti prípadu, ktoré odôvodňujú mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže použité trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre obžalovaného M. K. neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania obžalovaného M. K. podaného aj čo do výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a postupujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného M. K. odsúdil podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d), § 41 ods. 1, § 36 písm. j), § 37 písm. h) a § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorého výkon mu podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky a súčasne mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať zamestnanie spojené s výkonom právomoci verejného činiteľa na dobu 5 (päť) rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že takto uložený trest viac splní účel trestu tak z hľadiska jeho individuálnej ako aj generálnej prevencie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 7. októbra 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková